

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.948 van 2 december 2003
in de zaak A. 112.281/XIV-7127**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. WALLEYN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 30 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 7 juli 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERBROUCK, die loco advocaat L. WALLEYN verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 april 2000 en zich op 25 april 2000 vluchteling verklaart; dat op 29 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 september 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U, een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine verklaarde op het Commissariaat-generaal omwille van de volgende redenen Kazachstane hebben verlaten.

U en uw echtgenoot, XXX, zijn sinds januari 1999 actief binnen Ayat, een beweging die zich bezighoudt met alternatieve genezing. Sinds mei 1999 werd uw schoonzus, XXX, genezer bij Ayat sinds 1998, afgeperst en bedreigd door onbekende Kazachen die steeds verwezen naar uw activiteiten binnen Ayat. Een klacht bij de wijkpolitie leverde niets op. In juni 1999 werden de ruiten van het appartement van uw schoonzus ingegoooid. Op 20 augustus 1999 werd uw schoonzus, vermoedelijk in opdracht van de KNB, thuis vermoord. Uw echtgenoot wendde zich na de begrafenis tot de procureur, doch werd daar niet verder geholpen. In oktober 1999 kreeg uw dochter, XXX, die eveneens sinds maart-april 1999 actief was binnen Ayat, problemen op de universiteit met de decaan en de KNB. In januari 2000 werd uw echtgenoot op het werk opgezocht door Kazachen die vermoedelijk ook verbonden waren met de moord op uw schoonzus. Op 10 februari 2000 probeerde men uw dochter, XXX, te ontvoeren. Een klacht bij de politie op 11 februari 2000 leverde niets op. Op 23 februari 2000 werd uw echtgenoot in het gebouw waar u woonde aangevallen door 2 à 3 Kazachen die refereerden naar zijn Oeigoerse origine. Van het politieonderzoek vernam u echter niets. Op 5 maart 2000 werd u door dezelfde Kazachse personen aangereden. Een proces-verbaal werd opgesteld, doch zonder resultaat. Op 10 maart 2000 waren uw echtgenoot en uw dochter, XXX, getuige van de aanslag op de oprichter en spirituele leider van Ayat, Parchat Dada (Farchat Abdullaev Muchameddovitsj). Eind maart 2000 waarschuwde deze u en uw gezin dat u Kazachstan moesten verlaten. Op 18 april 2000 brachten uw echtgenoot en uw dochter Parchat Dada op de hoogte van jullie nakend vertrek.

U heeft Kazachstan op 19 april 2000 per trein verlaten. U reisde in het gezelschap van uw echtgenoot, uw dochter, XXX en uw twee minderjarige zonen, XXX en XXX. Op 24 april 2000 kwam u in België aan waar u op 25 april 2000 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten. Uw tweede dochter, XXX en haar gezin vertrokken eveneens op 19 april 2000 uit Kazachstan en vroegen eveneens op 25 april 2000 asiel in België.

U bent in het bezit van geldige identiteitskaart en een geboorteakte van uw zonen, XXX en XXX.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven aangehaald door uw echtgenoot ter staving van zijn asielaanvraag. U verklaart immers Kazachstan te hebben verlaten omwille van het feit dat u en de andere leden van uw gezin werden vervolgd door diverse Kazachse overheidsinstanties naar aanleiding van uw activiteiten binnen Ayat.

Aangezien ten aanzien van uw echtgenoot, op basis van de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de voorhanden zijnde informatie, uitgebreid weergegeven in de beslissing van uw echtgenoot, een negatieve beslissing werd genomen, kan ten aanzien van uw asielaanvraag onmogelijk positief antwoord worden weerhouden.

De volgende tegenstrijdigheden ondermijnen op bijkomende wijze uw geloofwaardigheid. Noch u, noch uw echtgenoot, noch uw dochter maakten immers, bij de uiteenzetting van jullie asielrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken enige vermelding van de aanrijding van u, volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, op 5 maart 2000 slachtoffer werd. Meer nog, op de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordde u negatief op vraag 45 (die peilt naar mogelijke aanslagen op uw lichamelijke integriteit (DVZ, p.8)). Het feit dat dergelijk ernstige gebeurtenis aanvankelijk door geen enkel lid van de familie werd vermeld en u zelfs feiten van dergelijke aard aanvankelijk ontkende, doet ernstige vragen rijzen of deze gebeurtenis zich wel degelijk in uw leven heeft voorgedaan. Op de tweede plaats dient te worden opgemerkt dat afgezien van het feit dat u en de andere gezinsleden uiterst vage verklaringen aflegden i.v.m. de ontvoering van uw dochter, uw echtgenoot verklaarde zich niet tot de politie te hebben gewend in de periode van haar verdwijning (CGVS man, p.13), daar waar u beweerde dat hij dit wel deed (CGVS, p.6).

Gezien het voorafgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden weerhouden.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten (overlijdensakte schoonzus, XXX, overlijdensakte schoonmoeder, adoptieattest zoon, XXX, en een krantenartikel (in Kazachs) i.v.m. Parchat Dada) wijzigen het voorafgaande niet.”;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 63/3, § 1 juncto artikel 52, § 1, 2/ en 7/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij aanvoert dat de beoordeling in de ontvankelijkheidsfase zich moet beperken tot een oppervlakkige controle gezien de beslissingstermijn van 30 dagen na het indienen van het dringend beroep, doch dat de commissaris-generaal in casu een uitgebreid onderzoek heeft gedaan via het CEDOCA en de immigratieambtenaar in Kazachstan waardoor de behandeling van het “dringend” beroep bijna een jaar heeft geduurd, dat het nemen van een beslissing ten gronde die formeel als een beslissing op dringend beroep wordt voorgesteld, de rechten van de verzoekende partij schendt doordat haar aldus het normale rechtsmiddel van beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen wordt ontzegd en dat de commissaris-generaal bij de behandeling van een dringend beroep niet kan beslissen over het al dan niet erkennen van het vluchtelingenstatuut doch dat er bevoegdheidsoverschrijding is nu de bevoegdheid van de commissaris-generaal niet verder reikt dan deze die de minister van Binnenlandse Zaken met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft;

2.1.2. Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat het in casu wel een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en niet van toegang tot het grondgebied betreft, zodat naar artikel 52, § 2 en niet naar artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden verwezen; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn;

dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet aan de werkelijkheid beantwoorden of niet redelijkerwijze onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag zijn te brengen, kan worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de verzoekende partij met de algemene verwijzing naar een uitgebreid onderzoek ten gronde en naar de duur van de procedure niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat bij overschrijding van de in artikel 63/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene beslissingstermijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissing definitief wordt; dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 november 2000 een weigering van verblijf inhoudt; dat, bij vernietiging van de thans bestreden beslissing wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissing definitief zou worden; dat het middel in die mate onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht; dat zij stelt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag als bedrieglijk en als kennelijk ongegrond heeft beoordeeld terwijl in de motivering niet naar een eventueel bedrog wordt verwezen doch slechts de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in vraag wordt gesteld, dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden door een uitspraak over de grond van de zaak te doen in het kader van het dringend beroep, dat er bij nader inzien geen tegenstrijdigheden voorkomen tussen de verklaringen van de verzoekende partij, haar echtgenoot en haar dochter alhoewel die verhoren urenlang hebben geduurd, dat het

vermelden van een bepaald incident op het commissariaat-generaal en niet op de dienst Vreemdelingenzaken geen tegenstrijdigheid is gezien het verschil in duur en oriëntatie tussen de verhoren, dat de tegenstrijdigheid over het feit of er gedurende de verdwijning van de dochter contact is geweest met de politie klaarblijkelijk te wijten is aan onduidelijke nota's van het verhoor nu deze verschillen van de persoonlijke nota's van de raadsman van de verzoekende partij en nu nota's van een verhoor niet kunnen worden gelijkgesteld met een afgelegde en ondertekende verklaring, dat de ingeroepen rechtsgronden derhalve niet feitelijk ondersteund zijn;

2.2.2. Overwegende dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven kent waarop de bestreden beslissing is gesteund en deze aanvecht; dat daarmee aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan; dat het middel ongegrond is in zoverre de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt opgeworpen; dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt, waarbij moet worden herhaald dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen;

Overwegende de commissaris-generaal in dringend beroep een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf kan nemen wanneer de asielaanvraag steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat zij bedrieglijk is en ook wanneer de asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de aanvrager geen gegevens aanbrengt dat, wat hem betreft, aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging bestaan; dat het afzonderlijke weigeringsgronden betreft die niet tegenstrijdig zijn met elkaar; dat in de bestreden beslissing eerst wordt verwezen naar de beslissing over de asielaanvraag van de echtgenoot van de verzoekende partij en naar bepaalde tegenstrijdigheden die verder de geloofwaardigheid ondermijnen, hetgeen betekent dat de aanvraag als bedrieglijk wordt beschouwd; dat verder in de bestreden beslissing wordt besloten dat “in uw hoofde geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie Genève (kan) worden weerhouden” hetgeen betekent dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond wordt bevonden;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is om het feit in aanmerking te nemen dat de verzoekende partij en haar gezinsleden voor de dienst Vreemdelingenzaken de aanrijding van de verzoekende partij door Kazachse personen op 5 maart 2000 niet eens hebben vermeld bij de dienst Vreemdelingenzaken doch enkel op het commissariaat-generaal; dat dergelijk zwaarwichtig feit tot de kern van het asielmotief lijkt te behoren en niet als een “bijkomend incident” kan worden beschouwd dat niet direct wordt vermeld; dat dit des te meer klemmt nu de verzoekende partij in het middel zelf

aangeeft dat het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken 1u45 heeft geduurd; dat de vaststelling dat de verzoekende partij en de andere gezinsleden “uiterst vage verklaringen” hebben afgelegd over de verdwijning van de dochter en in het bijzonder de vraag of in die periode de politie werd gecontacteerd, niet wordt weerlegd door de stelling van de verzoekende partij dat zulks “blijkbaar” berust op onduidelijke nota’s van de jurist; dat de verzoekende partij zelf in het middel verklaart dat de verhoren “uitgebreid” waren; dat zij na voorlezing van haar verklaring geen opmerkingen heeft geformuleerd over de vertaling of de inhoud ervan en dat haar het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken ter ondertekening werd voorgelegd;

Overwegende dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de ruime appreciatiebevoegdheid die hem door artikel 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.